

Sygn. akt IV CZ 145/12

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi pozwanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 stycznia 2010 r., w sprawie z powództwa Banku Gospodarki Żywnościowej
Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko B. H.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego M. H.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 stycznia 2013 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 października 2011 r.

**oddala zażalenie i przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi
Apelacyjnego kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych plus
VAT na rzecz adw. M. P. z tytułu wynagrodzenia za udzielenie
pozwanemu pomocy prawnej z urzędu.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 19 października 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanego B. H. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa Banku Gospodarki Żywnościowej Spółki Akcyjnej w W. o zapłatę, zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 stycznia 2010 r., sygn. akt I ACa 690/09. Odrzucenie skargi, ze wskazaniem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nastąpiło ze względu na brak przesłanek z art. 403 § 2 k.p.c., na który to przepis powołał się pozwany, ze względu na to, że niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych i środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość ich powołania w tym postępowaniu, a tylko na skutek zaniedbania, zapomnienia lub błędnej oceny co do potrzeby powołania, strona tego nie uczyniła. Skarżący mógł, obiektywnie oceniając, skorzystać w prawomocnie zakończonym postępowaniu zarówno z okoliczności faktycznych, na które się powołuje i które były ujawnialne, jak i z dowodów na ich poparcie; przyjęcie innej drogi obrony nie stanowi wypełnienia przesłanek z art. 403 § 2 k.p.c.

Pełnomocnik pozwanego ustanowiony z urzędu wniósł zażalenie i zarzucił postanowieniu Sądu Apelacyjnego naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że nie zachodzi podstawa prawna do wznowienia postępowania, podnoszona przez pozwanego w skardze, mimo że pozwany wskazał w skardze nowe środki dowodowe, wnosząc o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka w osobie Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz dowodu z opinii biegłego sądowego, powołując nowe okoliczności faktyczne, to znaczy, że pozwany nie ma prawa do dotacji w przypadku wypowiedzenia mu przez powoda umowy kredytowej i nie może być obciążony dotacją, którą otrzymał powód, a o których to okolicznościach pozwany powziął wiadomość już po wydaniu prawomocnego wyroku, a nie mógł ich podnieść wcześniej z powodu braku doświadczenia i braku stosownych informacji na temat przepisów dotyczących dotacji Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie o wznowieniu przedmiotowego postępowania sądowego, ewentualnie o uchylenie tego postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może być uwzględnione. Sąd Apelacyjny trafnie odwołał się do utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, zgodnie z którą nowy dowód w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. oznacza jedynie taki dowód, który z przyczyn obiektywnych nie mógł zostać powołany w postępowaniu, które zostało prawomocnie zakończone. Jednakże skarżący w skardze o wznowienie postępowania nie przedstawił logicznego powiązania pomiędzy wskazywanymi przez siebie dowodami, a orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie w taki sposób, aby można dostrzec wpływ nowo powołanych dowodów na wynik sprawy. Nie da się tego wyprowadzić z dość ogólnikowych sformułowań, z których wynika tylko tyle, że według skarżącego powódce nie należał się zwrot dotacji. Ma to mieć źródło w bliżej niesprecyzowanych regulacjach prawnych, przy czym nawet trafność tego wniosku nie może skutkować uwzględnieniem skargi, gdyż stanowiłoby to o dowodach co do treści prawa, a nie co do faktów.

Z treści skargi i zażalenia nie wynika ponadto, jakie były obiektywne przyczyny uniemożliwiające powołanie wskazywanych dowodów w trakcie postępowania rozpoznawczego i dlatego skarżący dopiero po zakończeniu postępowania zasięgał opinii (bliżej niesprecyzowanych) odnośnie do „źródeł na temat kwestii udzielania dotacji do kredytów”, skoro twierdzi, że jest to istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli natomiast, zdaniem skarżącego, wyrok Sądu Apelacyjnego naruszył przepisy określające sposób zwrotu dotacji, to skarżący może dochodzić ochrony swojego interesu prawnego w drodze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Nie służy temu jednak skarga o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania.

Mając to na uwadze należało zażalenie oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

